

ЧУДОМИР МАЛКО БИОГРАФИЯ

chitanka.info

Роден съм в едно малко балканско селце в Долината на розите, но по-малко съм изпитвал аромата на тия рози, а повече тръните им. Понеже селото ми се пада в центъра на държавата, би трябвало да се развива и стане столица, а то всяка година все по-малко и по-малко става. Като завърших основното си образование, баща ми искаше да се уча за офицер или свещеник, защото по онова време те бяха най-почетните и най-доходни професии. Във Военното училище обаче приемаха само синове на богатите и въпреки че в село имахме голям двор, не ме признаха за дворянин и отказаха да ме приемат. За свещеник също не ме харесаха, въпреки че ядях блажно през пости и вече нарушавах някои от десетте божии заповеди. Тогава той реши да ме направи бакалин, но като се увери, че съм раздавал стоки повече на вересия и везните се наклонявали все в полза на клиента, отчаях се съвсем. Тогава реших да постъпя в Рисувалното училище:

— Ти си луд бе, сине, думаше ми той, това занаят ли е? Не виждаш ли колко социалисти се навъдиха у нас? Кой ще ти строи вече църкви и кой ще ти поръчва икони да изписваш. Ти от глад ще умреш бре!

Не го послушах, завърших училището, след това Художествената академия и той почина млад, с впечатление, че от мене човек няма да стане.

Завърших аз, назначиха ме за учител в гимназията на близкия град, построих си малка къщурка, един ден майка ми дойде на гости и като разгледа всичко, рече:

— Майка, като умра и отида на онзи свят, ще намеря татка ти и ще му кажа, че вече си станал човек.

Наскоро почина и тя, но не ми се е обадила още дали са се срещнали някъде из Космоса. Учителствувах малко време, след това станах директор на местния музей, влязох в управата на читалището, редактирах вестник, рисувах декори, дегизирах артистите самодейци, завеждах литкръжок, бях експерт в съда по фалшиви документи и станах не само общественик, а въобщественик.

Сега на стари години съм пенсионер, но еднакво ме интересува история, археология, белетристика и живопис, а една наша народна пословица казва: „Който гони два заека, не улавя ни един.“ Аз обаче гоня не два, а четири, затова не можах да уловя нито един досега, но

живея с надеждата, че през следващите седемдесет и пет години ако не заек, то поне заешка опашка ще хвана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.